

[Hemming Philipsen.]

punkt, da man i finansudvalget gennemførte den udligningsordning, og så den, vi kender nu.

Jeg vil godt understrege det, som hr. Wilhjelm sagde om de uddannelsessøgendes økonomiske vilkår nu og dengang, da man gennemførte udligningsordningen og vi gav tilslutning til den i finansudvalget.

Sandheden er jo, at der for det første er sket dette, at der ikke er sket forøgelse af uddannelsesstøtten, og for det andet, at det har været meget, meget svært for de uddannelsessøgende at få arbejde derudover.

Når det er sagt, vil jeg gerne føje til yderligere, at det er for så vidt tragisk, som hr. Kaj Hansen sagde, at det, vi nu diskuterer, er den tidligere regerings forslag, det er ikke et socialdemokratisk forslag. Hvis det var således, at den socialdemokratiske regering virkelig havde villet det, havde vi været i den situation, at det havde været på den socialdemokratiske regerings præmisser, vi havde diskuteret kollegielovgivning og støtte til sociale institutioner.

Lad mig give et eksempel. Den lov, som vi gennemførte for jeg tror 10 dage siden om 300 mill. kr. i statstilskud til beskæftigelsesarbejder, ville vi under ingen omstændigheder have fået, hvis boligministeren havde heddet Johan Philipsen, det føler jeg mig særdeles overbevist om. Det var den måde, jeg gerne ville have at også den socialdemokratiske boligminister optrådte på; så ville han være i overensstemmelse både med den måde, jeg kender ham på, og med socialdemokratiets intentioner.

Kaj Hansen (DKP):

Jeg nævnte i mit første indlæg, at rentesikringen for 1.500 værelseenheder beløb sig til 78 mill. kr., den direkte finansiering til 32 mill. kr., kommunerne 6,7 mill. kr., i alt 116 mill. kr. Opførelsessummen var 134 mill. kr. Hvis det hele nu havde været statsfinansieret til en årlig ydelse på 4 pct., så ville man i løbet af de 12 år, som rentesikringen ellers skulle løbe, have tilbagebetalt 64,4 mill. kr., og statens udgifter havde så været 70 mill. kr., en besparelse på 46 mill. kr. for staten og skatteyderne. Det kan ikke være rigtigt at tænke bare sådan på kort sigt, man er også nødt til at

tænke på længere sigt. Derfor ville der yderligere have været råd til at lade halvdelen af lånet være rente- og afdragsfrit i en årrække, og det ville betyde, at man kunne få nye boliger ned til en pris omkring de 350 kr. pr. måned. Det er den udvej, kommunisterne anviser. Jeg synes, det er helt tosset at diskutere dette forslag uden at se på de unges økonomiske situation i øjeblikket, uden at se på, at man har taget uddannelsesstøtten fra dem, uden at se på, at de i øjeblikket ikke er i stand til at skaffe sig erhvervsmæssigt arbejde til supplerende af deres økonomiske midler for at gennemføre en uddannelse, og hvis man skiller dette fuldstændig ud fra den almindelige situation, kommer man galt af sted.

Jeg fik ikke sagt noget om de sociale institutioner. Jeg vil gerne sige, at jeg finder, at man her fortsat prøver på at lægge nye byrder over på kommunerne. Den nuværende socialminister, fru Eva Gredal, holdt en tale her, da hun var oppositionspolitiker — det var bl. a. om boligbyggeriet og om de sociale institutioner — hvor hun den 18. oktober 1974 (Folketingstidende 1974-75, 1. samling, sp. 831) fremførte en række indvendinger mod det, der netop er foreslået her om de sociale institutioner; jeg vil opfordre boligministeren til at gennemlæse den tale.

Med hensyn til udligningsordningen vil jeg gerne sige, at den har ikke været til nogen gavn, men til megen skade. Den løser ikke nogen økonomiske problemer overhovedet, derved er den et stort irritationsmoment for de kollegiesøgende, og den vil, hvis den blev gennemført, give højere husleje på en række kollegier. Jeg synes ikke, at denne udligningsordning skal være et prestigespørgsmål for regeringen og folketinget; hvis man i øvrigt kan finde frem til en fornuftig ordning til at få mere økonomisk fast grund under fødderne på hele kollegieordningen, så bør denne udligningsordning ikke stille sig i vejen, så bør man tage den af bordet.

Johan Philipsen (V):

Det er næsten ikke til at holde ud at høre, når hr. Kaj Hansen lægger tal sammen, som han ikke kan lægge sammen: penge, der forfalder i år, og penge, der forfalder i form af rentesikring over en årrække. Jeg beder